

(2) Ved Beskæftigelser, hvor Arbejdet ikke udføres regelmæssigt over hele Aaret, bør Betingelsen „Stadighed i Tjenesten“ anses for opfyldt, naar paagældende har haft et vist Antal Arbejdsdage i Løbet af en bestemt Periode.

(3) Ret til Ferie bør opnaas efter en Arbejdsperiode paa et Aar, hvad enten denne Periode er gennemgaaet hos samme Arbejdsgiver eller flere Arbejdsgivere. Hver Regering bør træffe effektive Foranstaltninger til, at de Udgifter, der følger af Tilstaaelsen af Ferie, ikke skal bæres alene af den sidste Arbejdsgiver.

2. Skønt det er ønskeligt i Undtagelsestilfælde at fastsætte Muligheden for en Deling af Ferien, bør det undgaas, at en saadan særlig Ordning virker mod Feriens Formaal, som er at sætte Arbejderen i Stand til at genvinde de fysiske og moralske Kræfter, der er mistet i Løbet af Aaret. I andre Tilfælde bør Delingen af Ferien — bortset fra ganske særlige Undtagelsestilfælde — begrænses til højst 2 Perioder, hvoraf den ene ikke bør være kortere end den fastsatte Minimumsvarighed.

3. Det vilde være ønskeligt, at Feriens Forlængelse i Forhold til Tjenestetidens Varighed begynder saa snart som muligt og sker efter en regelmæssig Skala, saaledes at et fastsat Minimum naas efter et vist Antal Aar, f. Eks. 12 Arbejdsdage efter 7 Aars Tjeneste.

4. For saa vidt angaar Beregningen af Lønnen, der skal tillægges den Arbejder, der helt eller delvis lønnes efter Udbytte eller paa Akkord, vilde det være mest passende at beregne Gennemsnitsfortjenesten i Løbet af en tilstrækkelig lang Periode, saaledes at man saa vidt muligt ophæver Virkningen af Svingninger i Lønnen.

5. Det vilde være ønskeligt, om Medlemmerne undersøger, om der ikke vilde være Grund til at fastsætte en gunstigere Ordning for unge Mennesker og Lærlinge under 18 Aar for at lette Overgangen fra Skole til industriel Beskæftigelse i en Periode, hvor paagældende undergaar en fysisk Udvikling.

III—VI. Arbejdstidens Nedsættelse.

Allerede for Arbejdskonferencen 1935 havde der foreligget Udkast til Konventioner angaaende Arbejdstidens Nedsættelse indenfor følgende Omraader: Offentlige Arbejder, Bygnings- og Entreprenørarbejder, Jern- og Staalindustrien samt Kulindustrien. Med Hensyn til de 2 førstnævnte Omraader opnaaedes der ikke paa Konferencen den fornødne $\frac{2}{3}$ Majoritet for Vedtagelse, og med Hensyn til de 2 sidstnævnte Omraader vedtog Konferencen, at Spørgsmaalene skulde gøres til Genstand for sædvanlig Dobbeltbehandling, jfr. Beretningen for 1935, Side 21—23.

Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse vedrørende de 4 nævnte Omraader skulde herefter underkastes en afsluttende Behandling paa Konferencen 1936, og Arbejdsbureauet havde paa Grundlag af Regeringernes Besvarelser af de af Bureauet efter 1935-Konferencens Afslutning udsendte Spørgeskemaer udarbejdet Udkast til Konventioner i det væsentlige svarende til de Konventionsudkast, der havde været forelagt Konferencen i 1935.

Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse indenfor de 2 førstnævnte Omraader, *offentlige Arbejder og Bygnings- og Entreprenørarbejder*, henvistes til et særligt Udvalg.

Arbejdsgiverne havde de tidligere Aar under Henvisning til deres principielle Stilling til Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse som et Middel til Arbejdsløshedens Bekæmpelse ikke deltaget i Udvalgsarbejdet, men i Aar erklærede Direktør *Ørsted*, Danmark, paa Gruppens Vegne, bortset fra De forenede Staters Repræsentanter, at Arbejdsgiverne var rede til gennem deres tekniske Raadgivere at deltage i Udvalgenes Drøftelse af Spørgsmaalet; det blev dog udtrykkelig fremhævet, at Arbejdsgiverne ikke paa nogen Maade havde ændret deres principielle Stilling til Spørgsmaalet, hvorfor Konferencen ikke maatte vente deres Deltagelse i Udformningen af internationale Bestemmelser paa dette Omraade.

Udvalget vedtog efter Forhandling Arbejdsbureauets Udkast til Konventioner paa de 2 Omraader, dog med en enkelt Ændring gaaende ud paa, at man ikke fra Kon-